

[Lilli Gyldenkilde]

Det er bestemt ikke blevet bedre i dag med de diskussioner, man har haft her om, hvad de kommunale besparelser var og ikke var, hvor man fordyber sig i, om et tal betyder det ene eller det andet eller det tredje. Vi sidder med en redegørelse, hvor der står 2 pct., vi sidder med nogle oversigter, hvor der står 0,5 procentpoint, og vi står med en tredje oversigt, som siger noget tredje. Og det skal vi kunne finde ud af herinde! Men hvem i alverden skulle kunne finde ud af det uden for huset? Jeg synes nok, debatten her bar præg af, at det ikke var så ligetil at hitte ud af, hvad der egentlig lå bag de tal. Jeg beder til, at det ikke gentager sig, for det er simpelt hen for galt.

Der er ikke brug for den politik, der er lagt op til fra regeringens side. Der er brug for helheds-løsninger, men det er af en helt anden karakter. Det ved vi alle sammen. Også SF taler for en social helhedsplan, om forhandlet indkomst-politik, hvor fagbevægelsens medlemmer får lov til at stemme om den del, der bliver lagt op på overenskomstområdet for dem. Vi vil have en ordentlig beskæftigelsesindsats, uddannelse og en nogenlunde sikring af reallønnen for alle, der modtager overførselsindkomster. Vi vil have demokratisering, selvforvaltning og tilrette-læggelse af en bæredygtig udvikling, som hr. Rahbæk Møller så fortrinligt har forklaret i dag – en bæredygtig udvikling, som tager hensyn til ressourcer og miljø.

Kan man forvente, at man kan få en sådan politik gennemført med den siddende regering? Nej! Det kan man ikke, og derfor lægger SF ikke skjul på, at skal der gennemføres en politik, som vi kan deltage i, skal der et valg til, hvor vælgerne må vise, hvilken udvikling de vil have.

Hr. Arne Melchior var inde på, om denne debat overhovedet har ført til noget. Dertil vil jeg sige: Ja, det har den, for jeg synes, der er kommet syn for sagn – om jeg så må sige – på en række områder, hvor offentligheden ikke har været ordentligt orienteret om, hvad det egentlig er, man har siddet og forhandlet om, og hvad konsekvenserne af forslagene vil være. Jeg har heldigvis det syn på journalister, at de bliver bedre og bedre, jo bedre oplyst, de bliver. Så jeg vil håbe, at det, der kommer ud af denne debat, er, at også befolkningen bliver lidt bedre oplyst om, hvad dette her egentlig har handlet om.

Det fører forhåbentlig – for jeg tror ikke, det varer ret længe, før vi får et valg – til et politikskift. Men ingen skal bilde sig ind, at det bliver let, men det kan kun blive bedre end det makværk, vi har set indtil nu.

Til slut skal jeg sige, at SF kan stemme for den af Socialdemokratiet foreslåede dagsorden.

Behnke (FP):

I 7 år har der været bal – ikke i den borgerlige, men derimod i det store selskab af de vestlige, økonomiske lande. Hver gang der har været topmøder i OECD inden for de sidste syv år, har man kunnet glæde sig over, at det går fremad, at der er højkonjunktur, at der er gang i tingene.

Desværre har Danmark været bænkevarmer i samtlige syv år. Desværre har Danmark ikke haft mulighed for i fuld udstrækning at deltage i de opgangstendenser, der er ude i den store verden, og det er faktisk i sig selv uforskammet. Det er uforskammet over for den danske befolkning. Det er uforskammet over for de mange danskere, der i dag har svært ved at klare sig i deres privatøkonomi, at man ikke har formået at få Danmark med i de opgangstendenser, der er ude i den store verden.

Vi har i stedet for konkurreret med svenskerne om at have verdens højeste skattetryk. Vi har konkurreret med ulandene om at have den største udlandsgæld målt pr. indbygger, og vi har her internt i landet kunnet konstatere, at arbejdsløshed altså stadig væk er et meget stort problem.

Derfor er fristelsen til at stemme for SF's dagsorden selvfølgelig stor, men som den forrige taler, fru Lilli Gyldenkilde, klart gjorde opmærksom på, ønsker SF ikke at vælte regeringen med det formål at bringe en bedre politik her i landet. SF ønsker udelukkende at opnå regeringens fald for så at tage et kraftigt skridt mod venstre i retning af en endnu mere socialistisk økonomisk politik, og det har under ingen omstændigheder Fremskridtspartiets interesse.

Det har i stedet Fremskridtspartiets interesse at bringe den nuværende regering ind på rette vej, og det er derfor, vi i denne tid har et forhandlingsforløb mellem Fremskridtspartiet og regeringen – et forhandlingsforløb, som det er vores håb og intention munder ud i, at der bliver vedtaget en finanslov for 1990, der er et